

9P-148 BRDM-2

Samobieżna wyrzutnia przeciwpancernych pocisków kierowanych 9P-148 BRDM-2

Historia konstrukcji

W latach 70 XX wieku na wyposażeniu jednostek pancerno-zmechanizowanych oraz zmotoryzowanych Związku Radzieckiego, znalazły się trzy rodziny nowych systemów przeciwpancernych pocisków kierowanych, które przeznaczone były dla jednostek piechoty: 9M111 Fagot w 1970 roku, 9M113 Konkurs w 1974 roku oraz lekki zestaw 9M115 Metys w 1978 roku. Ostatni z listy trafił na wyposażenie jednostek aeromobilnych i specjalnych, zaś system Fagot był typowym zestawem przeznaczonym dla jednostek piechoty zmotoryzowanej i zmechanizowanej. Natomiast zestaw 9M113 Konkurs (zestaw opracowany w Zakładach w Tule), doczekał się swojej aplikacji, jako uzbrojenie kołowego niszczyciela czołgu. Sam pocisk rakietowy posiadał zasięg wynoszący od 75 do 4000 metrów i prędkość lotu wynoszącą około 210-220 m/s. Penetracja głowicy bojowej w najbardziej

optymalnych warunkach wynosiła około 600 mm stali pancernej – jednorodnej, choć realnie penetracja wahała się w granicach 450-550 mm. Ów zestaw, całkiem udany, był naprowadzony metodą SACLOS, przeciwpancerny pocisk kierowany został osadzony na zmodyfikowanym podwoziu samochodu pancernego BRDM-2, w postaci pięciu wyrzutni, który tworzył kompleks niszczyciela czołgów, pod oznaczeniem 9P-148. Wyrzutnia posiadała zakres pracy w azymucie w $-/+ 90$ stopni, wyrzutnia była przeładowywana automatycznie, a puste kontenery rakietowe były odrzucane. Szybkostrzelność broni wynosiła do trzech pocisków rakietowych na minutę, a prawdopodobieństwo trafienia w cel, w warunkach poligonowych wynosiła (w zależności od wyszkolenia załogi) od 60% do 80%. Z samej wyrzutni można było także w razie zaistniałej potrzeby wystrzeliwać pociski rakietowe typu 9M111. Co też bardzo istotne, sam pojazd transportował także mniejszą wyrzutnię, o podstawie trójnożnej na jeden kontener, przez co istniała możliwość rozwinięcia dwóch punktów ogniowych. Przenośna podstawa nosiła oznaczenie 9P135M. Nowy radziecki rakietowy niszczyciel czołgów na podwoziu wozu BRDM2 był na tyle udany i efektywny w relacji koszt-efekt bojowy, że poważnie to zniechęciło radziecką generalicję do wprowadzenia na wyposażenie cięższych i droższych niszczycieli czołgów na podwoziu gąsienicowym na niemal dekadę.

Zestawy te znalazły się na wyposażeniu Armii Radzieckiej oraz części państw należących do Układu Warszawskiego, był też na wyposażeniu Armii Indyjskiej. Od 1984 roku 18 pojazdów tego typu znalazło się na wyposażeniu polskiego 1. dywizjonu 14. Suwalskiego pułku Artylerii Przeciwpancernej. Zostały wycofane do końca 2010 roku wraz z zestarzeniem się paliwa rakietowego.

Suwałki: Muzeum Historii i Tradycji Żołnierzy Suwalszczyzny

Podstawowe dane taktyczno-techniczne

Państwo: Związek Radziecki

Rodzaj zastosowania uzbrojenia: przeciwpancerny, typ ziemia-ziemia

Operacyjność: od 1974

Wymiary konstrukcji:

Długość: 1300 mm

Średnica: 150 mm

Rozpiętość: 468 mm

Masa: 26,5 kg

Prędkość: 210-220 m/s

Zasięg: 75-4000 m

Naprowadzanie: półautomatyczne lub awaryjne ręczne, z przewodowym przesyłaniem komend

Typ głowicy: kumulacyjna

Autor: Dawid Kałka

Bibliografia

1. Tomasz Szczerbicki, Pojazdy Ludowego Wojska Polskiego, VESPER, Wydanie I, 2014
2. Nowa Technika Wojskowa nr. 7/2019, Łowcy pancerza. Gąsienicowe rakietowe niszczyciele czołgów cz.2, ZSRR i Federacja Rosyjska